

Тя обори глава и сълзи рукнаха от очите ѝ.

- Прости ми... ~~аз~~ излъгах... Не знаех какво върша... ~~Бях~~
 Оскърбена ^{не} от неговата надменност... Той не е виновен... Не го
 наказвай! ~~а~~

Царят се изсмя злобещо. И изведнаж с дива сила я ^{хвана} улови
 за ^{ръцете} ръцете и цяла я разтърси.

~~той не беше виновен!~~
 - Бодуен е мъртав! Разбираш ли? Мъртав!

Остър писък огласи стаята. ~~С огънни~~ ~~отан~~ Целгуба се уло-
 ви за дрехите на царя.

- Лъжеш! Лъжеш, Иваница... Не е верно!

Но той продължаваше жестоко да стиска ръцете ѝ. След това
 с бързо движение я отблъсна от себе си и Целгуба рухна на пода.

- Верно е, нечестива душо! Дъще на пъкала! - той грабна
 едно копие от стената и ^{замахна} ~~я~~ ~~хвърли~~ ~~няколко пъти с петицата му.~~

~~След това отвори вратата.~~

- ~~А сега~~ ^{Вън!} Да не те виждат вече очите ми! Бърви зад
 Истъра, върви гдето искаш, но тук кракът ти да не е стъпил... Са-
 танинско изчадие!

Изведнаж Целгуба се изправи. Очите ѝ горяха в мрачни бля-
 съци. Зловеща умраза трептеше по разкривените черти на лицето ѝ.
 Гласът ѝ хриптеше от задушена злоба.

~~Аз те излъгах, Иванице!~~
 - Само ти си виновен за всичко! Но пази се, Иваница! Ще
 ми платиш тая обида. И Целгуба знае да отмъщава...

Заслепен от гняв, Калоян вдигна копието.

В миг царцата изчезна. Навън плахо се тълпяха прислуж-
 ници и стражи. Никой не знаеше какво се е случило, какво става.
 Но всеки се боеше от яростта на царя и не смееше да се мерне
 пред него. Само когато чуха удара на чукчето по медената плочка,
 двама се престрашиха и влязоха.

- Вино! - извика царят. - Донесете вино!